

mig at have sin naturlige Forklaring deri, at det netop er ved Hjælp af Havnens Forbedring, at Communen venter at blive sat istand til ikke alene at kunne betale, hvad Havneforbedringen koster, men overhovedet at komme paa en mere grøn Green. Det er saavel fra det ærede Medlem som fra et andet æret Medlem, nemlig Folkethingsmanden for Kjøbenhavns 9de Valgkreds (Tuxen) blevet fremhævet, hvor uheldigt, hvor beklageligt det er, at der ikke fra Indenrigsministeriets Side har været sørget for en mere nyttbringende Anvendelse af de bevilgede Midler. Jeg maa foreløbig gjøre opmærksom paa, at der netop med Hensyn til disse Havnearbejder har bestaaet et ganske exceptionelt Forhold. Medens de Havne, som ere knyttede til andre Kjøbstæder, staae under Indenrigsministeriets Oberbestyrelse, og selvfølgelig gjør Sæby Havn i saa Henseende legaliter ikke nogen Undtagelse, saa har factist Forholdet med Hensyn til Sæby Havn været det, at Communalbestyrelsen har ledet Havneforetagendet. Det vil ogsaa let sees af, hvad der i selve Motiverne til Lovudkastet er meddeelt, at disse Laan af Statskassen umiddelbart ere meddeelte Communen og ikke Havnen som saadan. Jeg har ikke taget Deel i Forhandlingerne i sin Tid om disse Bevillinger, men jeg tør vel udtale som en Formodning, som min Opfattelse af dette Forhold, at Grunden til, at disse store Bevillinger ere stete paa den Maade, som fremgaaer af Motiverne, var den, at det første Laan, 20,000 Rd., blev bevilget Communen ikke til Havneforetagender, men til at sikkre Væsen mod Vortsthylling af Havet, Noget, som ganske vist er et reent kommunalt Forhold. Da man nu paa egen Haand arbejdede løs paa Anvendelsen af denne Sum til Sikkring af Communen, saa fandt man, at man paa den ene Side kunde bespare Noget af de 20,000 Rd. til Sikkerhedsforanstaltninger, og at det paa den anden Side var overmaade ønskeligt, at man kunde udvide Sikkringsarbejdet til tillige at blive Havnearbejde, og deri seer jeg en nærmere Forklaring af, at den senere Bevilling af 30,000 Rd. blev givet umiddelbart til Communen, og blev givet, for i Forbindelse med det, der var besparet paa det tidligere Arbejde, at anvendes til Hav-

nearlæg. Dette er imidlertid kun en Formodning, hvis Rigtighed nærmere vil kunne stadfæstes, naar man vil undersøge de Forhandlinger, der fandt Sted i den Tid. I det selve Laanet er blevet bevilget til Communen, og Communen selv har forestaaet Anvendelsen af Pengene, bliver selvfølgelig Indenrigsministeriets Ansvar forandret fra at være et Ansvar for selve Arbejds Udførelse til et Ansvar for, hvorvidt en Communalbestyrelse overhovedet bærer sig fornuftigt og rigtigt ad. Spørgsmaalet herom kan ganske vist reises, men det forekommer mig, at forsaavidt det stilles saaledes, om det har været fornuftigt at betroe en Commune Anvendelsen af saa betydelige Midler, saa deler idetmindste Rigsdagen Ansvaret med den daværende Minister. Uliker Spørgsmaalet derimod, hvorvidt Communalbestyrelsen har anvendt Pengene til det engang bestemte Foretagende paa en fornuftig Maade, saa skal jeg være den sidste til at nægte, at Indenrigsministeren her ligeoverfor alle andre Communer har et Ansvar. Jeg troer imidlertid ikke, at det ærede andet Medlem for Standerborg Amt (R. Jensen) var ganske besværet til at see det Uforvarlige i Communalbestyrelsens Fremgangsmaade godtgjort derved, at den havde tabt en Proces ligeoverfor Entreprenøren. Det maa derved vel ansees for godtgjort, at den Paastand, Communalbestyrelsen har hævdet, ikke har været fuldt berettiget; men der er dog et meget stort Spring derfra og til at sige, at hiin Paastand har været i den Grad uberettiget, at der var Anledning til at drage Communalbestyrelsen til Ansvar. Det ærede Medlem udtalte det Ønske, at, om man ikke maatte have andet Gode af, at denne Sag var kommen frem, den saa dog maatte bidrage til, at man blev klogere. Han citerede det gamle gode Ordssprog, at af Skade bliver man klog — undertiden — men sjelden rig, og, om jeg forstod ham ret, vilde han nærmest give det Anvendelse paa Rigsdagen, paa den bevilgende Myndighed, saaledes at den skulde være forsigtigere for Fremtiden. Jeg troer imidlertid for mit eget Bedkommende at kunne forsikre det ærede Medlem, at jeg, altsaa at Indenrigsministeren allerede nu er bleven klog af Skade, og at Indenrigsministeren nu ikke